

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีต่างๆรวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 เนื้อหา สาระ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
 - 2.1 ความสำคัญของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
 - 2.2 เป้าหมายของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
 - 2.3 หลักการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
 - 2.4 บทบาทของผู้จัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
3. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ
 - 3.2 ความมุ่งหมายในการจัดค่ายภาษาอังกฤษ
 - 3.3 ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ
 - 3.4 หลักการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ
 - 3.5 รูปแบบกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.2 ปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. แรงจูงใจในการเรียน
 - 5.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 5.2 แรงจูงใจในการเรียน
 - 5.3 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 5.4 ทฤษฎีแรงจูงใจ
 - 5.5 ความสำคัญของแรงจูงใจ
 - 5.6 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน
 - 5.7 ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน
 - 5.8 ตัวบ่งชี้หรือคุณลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียน
 - 5.9 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

- 5.10 แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 6.1 งานวิจัยในประเทศ
- 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 เนื้อหา สาระ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 1-7) ได้จัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1.1.1 วิสัยทัศน์และโครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (proficiency - based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับคือ

1. ช่วงชั้น ป. 1 – 3 ระดับการเตรียมความพร้อม (preparatory level)
2. ช่วงชั้น ป. 4 – 6 ระดับต้น (beginning level)
3. ช่วงชั้น ม. 1 – 3 ระดับกำลังพัฒนา (developing level)
4. ช่วงชั้น ม. 4 – 6 ระดับก้าวหน้า (expanding level)

1.1.2 คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว โดยในช่วงชั้นที่ 3 ได้กำหนดกรอบไว้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศแลกเปลี่ยนนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด และความคิดรวบยอด โดยใช้คำเสียงท่าทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์กับบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว
3. การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ 2,100–2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)
4. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
5. อ่าน เขียนข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (discourse markers)
6. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาดตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น
7. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น
8. มีฝึคนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องหาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการทำงานและประกอบอาชีพ

1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจกระบวนการฟัง และการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. เข้าใจภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งเข้าใจ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย ที่พบในสื่อจริง
2. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน
3. เข้าใจ และตีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (non - text information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำของตนเองและถ่ายโอนข้อความที่เป็นสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบอื่น
4. เข้าใจ ตีความ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูล และข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานที่ ด 1.2 : มีทักษะในการสื่อสารทางภาษาแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่องโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

2. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็นแสดงความต้องการของตน เสนอความช่วยเหลือและบริการแก่ผู้อื่นและวางแผนในการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

3. ใช้ภาษาเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบ เรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์ของตนเองและสิ่งที่สนใจ สร้างองค์ความรู้โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะ

4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกของตนเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งในอดีตปัจจุบันและอนาคต พร้อมทั้งให้เหตุผล โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งแสวงหาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับตนเอง

มาตรฐาน ด 1.3 : เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสาร ข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. นำเสนอข้อมูล เรื่องราว รายงานเกี่ยวกับประสบการณ์และเหตุการณ์หรือเรื่องทั่วไป

2. นำเสนอความคิดรวบยอดเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ

3. นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในท้องถิ่นและสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์

4. นำเสนอบทเพลง บทละครสั้น (skit) เหตุการณ์ บทกวี หรือข้อมูลจากสื่อประเภท

ต่าง ๆ ตามความสนใจด้วยความสนุกสนาน

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ด 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสารได้เหมาะสมกับระดับบุคคลและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. รู้ที่มาและเหตุผลของงานประเพณี วันสำคัญของชาติ ศาสนาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

มาตรฐาน ค 2.2: เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในเรื่องคำวลีสำนวน ประโยค และข้อความที่ ชับซ้อน และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษ ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ

4. เห็นคุณค่าและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียน และนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ค 3.1: ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. เข้าใจเนื้อหาสาระภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

2. ใช้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ด้วยวิธีการที่หลากหลาย

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ค 4.1 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ใช้ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในสถานศึกษา และชุมชนด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย

2. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ กับบุคคลภายในสถานศึกษาและชุมชน

มาตรฐาน ค 4.2 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในการทำงาน และสมัครงานในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง

2. ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขโดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น แสดงความคิดเห็นของตนอย่างเหมาะสมและเจรจาโน้มน้าวต่อรองอย่างมีเหตุผล
3. ใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสาร การจัดการด้านการเรียน การศึกษาต่อ และหรือด้านอาชีพ
4. ใช้ภาษาอังกฤษเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของชุมชน ท้องถิ่นหรือประเทศชาติในการส่งเสริมหรือสร้างความร่วมมือในสังคม

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

2.1 ความสำคัญของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กำหนดแนวการจัดการศึกษา โดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกัน แก้ปัญหาและเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ก่อปรกับมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมและเทคโนโลยี ก่อให้เกิดทั้งผลดีและผลเสียต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของบุคคล ทำให้เกิดความยุ่งยากซับซ้อนมากยิ่งขึ้น จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรี และมีความสุข

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดให้มีสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกิจกรรมที่ได้จัดให้เรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม การเข้า ร่วมและปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขกับกิจกรรมที่เลือกด้วยตนเองตามความถนัด และความสนใจอย่างแท้จริง การพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยอาจจัดเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสนองนโยบายในการสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพเพื่อพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม ซึ่งสถานศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างมีเป้าหมาย มีรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 45)

สรุปว่าความสำคัญของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน คือ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ เป็นการพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม

2.2 เป้าหมายของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

กรมวิชาการ (2544, หน้า 46) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมุ่งพัฒนาให้บุคคลรู้จักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีกระบวนการคิด มีทักษะในการดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม และมีความสุข มีจิตสำนึกในการรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ โดยกำหนดเป้าหมายในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย เกิดความรู้ ความชำนาญ ทั้งวิชาการและวิชาชีพอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น
2. ผู้เรียนค้นพบความสนใจ ความถนัด และพัฒนาความสามารถพิเศษเฉพาะตัว มองเห็นช่องทางในการสร้างงาน อาชีพในอนาคตได้เหมาะสมกับตนเอง
3. ผู้เรียนเห็นคุณค่าขององค์ความรู้ต่าง ๆ สามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง และประกอบสัมมาชีพ
4. ผู้เรียนพัฒนาบุคลิกภาพ เจตคติ ค่านิยมในการดำเนินชีวิต และเสริมสร้างศีลธรรม จริยธรรม
5. ผู้เรียนมีจิตสำนึกและทำประโยชน์เพื่อสังคมและประเทศชาติ

สรุปว่าเป้าหมายของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน คือ การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ คือ เป็นคนเก่ง เป็นคนดี และอยู่ร่วมกับสังคมอย่างมีความสุข

2.3 หลักการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

กรมวิชาการ (2544, หน้า 45) กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมีหลักการจัดตั้งนี้มีการกำหนดวัตถุประสงค์และแนวปฏิบัติที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม จัดให้เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ ความสนใจ ความถนัด และความสามารถของผู้เรียนบูรณาการวิชาการกับชีวิตจริง ให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ตลอดชีวิตใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ฝึกให้คิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ จินตนาการ ที่เป็นประโยชน์และสัมพันธ์กับชีวิตในแต่ละช่วงวัยอย่างต่อเนื่องจำนวนสมาชิกมีความเหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรมมีการกำหนดเวลาในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และเป้าหมายของสถานศึกษา ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการ มีครูเป็นที่ปรึกษาถือเป็นหน้าที่และงานประจำโดยคำนึงถึงความปลอดภัยยึดหลักการมีส่วนร่วม โดยเปิดโอกาสให้ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง ชุมชน องค์กร ทั้งภาครัฐ และเอกชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม มีการประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรม โดยวิธีการที่หลากหลายและสอดคล้องกับกิจกรรมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยให้ถือว่าเป็นเกณฑ์ประเมินผลการผ่านช่วงชั้นเรียน (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 45)

สรุปได้ว่าหลักการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนนั้นให้เหมาะสมกับวัย ความสนใจ ความถนัดของนักเรียน เนื้อหาสาระในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนควรสอดคล้องกับการเรียนการสอน สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น และนักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

2.4 บทบาทของผู้จัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

กรมวิชาการ (2544, หน้า 25) ได้ให้ข้อเสนอแนะบทบาทของหัวหน้ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของสถานศึกษามีดังนี้สำรวจข้อมูลความพร้อม ความต้องการและสภาพปัญหาดำเนินการสำรวจข้อมูลความพร้อม ความต้องการ และสภาพปัญหาของสถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น และผู้เรียน เพื่อเตรียมความพร้อม ในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการและปัญหาของผู้เรียน โดยควรดำเนินการดังนี้

2.4.1 จัดประชุมครูที่ปรึกษากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อร่วมกันกำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับสภาพความต้องการและปัญหาของสถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่นและผู้เรียน

2.4.2 จัดทำแผนงาน โครงการ และปฏิทินงานกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

2.4.3 จัดทำและรวบรวม แผนงาน โครงการ ปฏิทินงานกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยกำหนดเป็นรายภาคเรียน หรือรายปีการศึกษาหรือตามระยะเวลาที่กำหนดและเสนอขออนุมัติต่อผู้บริหารสถานศึกษา

2.4.4 ให้คำปรึกษาแก่ครูที่ปรึกษากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และผู้เรียน มีหน้าที่ให้คำปรึกษา เพื่อช่วยให้การดำเนินการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.5 นิเทศ ติดตาม และประสานงานการดำเนินการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และนิเทศ ติดตามให้เป็นไปตามระเบียบและหลักเกณฑ์การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของสถานศึกษา

2.4.6 รวบรวมผลการประเมินการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จากครูที่ปรึกษา กิจกรรมตลอดจนปัญหาและอุปสรรค ในการจัดกิจกรรม และนำเสนอแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนต่อผู้บริหารสถานศึกษา

สรุปได้ว่ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นกิจกรรมที่พัฒนาความสามารถ ความถนัดของผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ ความคิดวิเคราะห์ การวางแผนจัดการ ทั้งให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีคุณธรรม ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขบนพื้นฐานความเป็นไทย โรงเรียนจะต้องจัดกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนอย่างหลากหลาย เหมาะสมกับความรู้ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม ครูที่ปรึกษาควรดูแล ศึกษา ติดตาม มีการประเมินกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม มีการบันทึกเป็นหลักฐานและประเมินผลด้วยวิธีการที่หลากหลายตามสภาพจริง เช่น กิจกรรมค่ายคณิตศาสตร์ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็นต้น

กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ

กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาและส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

จันทร์เพ็ญ ยะไวทย์ (2540, หน้า 15) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การสอนนอกห้องเรียนโดยเน้นการปฏิบัติกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิบัติ ใช้ภาษาและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ศิริพันธ์ โรจนุตมะ (2541, หน้า 3) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษ คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษานอกห้องเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามระดับภาษาที่เรียน และส่งเสริมให้สมาชิกของค่ายพัฒนาความรู้ ความชำนาญทางภาษาในสถานการณ์จริงโดยเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษา ซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมทางภาษาต่างๆ

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, หน้า 10) ค่ายภาษาอังกฤษ คือ ค่ายที่มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ และการใช้ชีวิตร่วมกันเป็นกลุ่ม ในการฝึกภาษานอกห้องเรียน โดยมีผู้ที่ผ่านการฝึกอบรม หรือผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมและคอยให้ความช่วยเหลือขณะร่วมกิจกรรม เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ของนักเรียน โดยเน้นการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาในบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานนอกห้องเรียน

ศิริญา ตระกูลสุ (2541, หน้า 7) ค่ายภาษาอังกฤษ คือ ค่ายที่เป็นแหล่งสร้างสรรค์ประสบการณ์ทางภาษาโดยเน้นการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการจัดประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้ภาษา นอกเหนือจากการเรียนรู้ในบรรยากาศเดิมของห้องเรียนและนำภาษาอังกฤษมาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารอันเป็นการพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะ และนำมาซึ่งการพัฒนาทางจิตใจและสังคมของผู้เรียน

ปริญดา ยะวงศา (2546, หน้า 53) กล่าวว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการการเรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ ด้วยกิจกรรมที่สนุกสนานหลากหลายและท้าทายความสามารถของผู้เรียนในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและมีความอิสระ

สรุปได้ว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ หมายถึง ค่ายที่มีการจัดกิจกรรมที่สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนานนอกห้องเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง โดยใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น เกมทางภาษา เพลง เป็นต้น โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถใน

การใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีคณะครู วิทยากร เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมและคอยให้ความช่วยเหลือ ขณะร่วมกิจกรรม

3.2 ความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษจำเป็นต้องมีการกำหนดจุดมุ่งหมายเพราะจะทำให้ผู้ปฏิบัติกิจกรรมมีแนวทางในการจัดกิจกรรมและสามารถนำไปใช้ในการประเมินผลการจัดกิจกรรมในภายหลัง ซึ่งมีผู้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ ดังนี้

ศิริญา ตระกูลสุข (2541, หน้า 9) และ ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, หน้า 13) มีความเห็นสอดคล้องกับ เฉลียวศรี พิบูลชล (2535, หน้า 30) ว่าจุดมุ่งหมายในการจัดค่ายภาษาอังกฤษที่ดี ได้แก่

1. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในประสบการณ์จริง และในขณะเดียวกันก็เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนนอกห้องเรียน
2. เพื่อเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) กล่าวคือ ในขณะที่ผู้เรียนสนุกสนานกับการจัดกิจกรรมทางภาษา ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในเวลาเดียวกัน การใช้ภาษาในระหว่างการทำกิจกรรมนี้เป็นการเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
3. เพื่อความสนุกสนานในรูปแบบการเรียนที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียน
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
5. เพื่อให้ผู้เรียนได้อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาทางสังคมและอารมณ์
6. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอยู่กับธรรมชาติ และบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนและพักผ่อนในค่ายภาษาช่วงปิดเทอม หรือช่วงอยู่ด้วยกัน

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, หน้า 13) ได้ให้ความมุ่งหมายในการจัดค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาอังกฤษและเรียนรู้วัฒนธรรมกับเจ้าของภาษา
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาแบบไม่รู้ตัว (subconscious learning) คือในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมอย่างสนุกสนานนั้นก็มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารไปด้วยในเวลาเดียวกัน โดยผู้เรียนไม่ทราบว่าตนเองกำลังฝึกภาษาอยู่
5. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินในการปฏิบัติกิจกรรมพัฒนาทางภาษา
6. เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

7. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะอันจะนำมาซึ่งการพัฒนาทางสังคมอารมณ์

8. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอยู่กับธรรมชาติและบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และพักผ่อนในช่วงปิดเทอม

จากจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ดังนี้ จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษนั้นเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางภาษาในบรรยากาศที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย พร้อมกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมต่างๆ โดยไม่รู้ตัว ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.3 ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาประเภทของค่ายภาษาอังกฤษมีผู้จำแนกไว้ต่าง ๆ กันพอสรุปได้ดังนี้ ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2540, หน้า 16) ได้แยกประเภทค่ายพักแรมตามระยะเวลาการอยู่ค่ายพักแรมออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ค่ายกลางวัน (day camp) หมายถึง ค่ายพักแรมที่อยู่ในเฉพาะในเวลา กลางวันเท่านั้น ผู้เรียนจะอยู่ทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในช่วงกลางวันและต้องกลับไปนอนบ้านในเวลากลางคืน

2. ค่ายพักค้างคืน (overnight camp) หมายถึง ค่ายพักแรมที่อยู่ค้างคืน อาจจะเป็นคืนเดียวหรือหลายคืนก็ได้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องอยู่ประจำที่ค่ายทั้งเวลากลางวันและกลางคืนจนครบกำหนดระยะเวลาการจัดค่ายตามที่กำหนดไว้

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, หน้า 14) กล่าวว่า การจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้น สามารถจัดได้ทั้งแบบค่ายกลางวันและค่ายกลางคืนซึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละสถานศึกษาและข้อจำกัดต่างๆ เช่น สถานที่ จำนวนวิทยากร งบประมาณ เวลา เป็นต้น

จากประเภทของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ว่า ค่ายภาษาอังกฤษมี 2 ประเภท คือ แบบกลางวัน คือ ผู้เรียนจะอยู่ร่วมกิจกรรมจนครบเวลาที่กำหนดไว้เฉพาะช่วงกลางวันและต้องกลับไปนอนบ้านในเวลากลางคืน และค่ายค้างคืน คือ ผู้เรียนจะอยู่ร่วมกิจกรรมในเวลากลางวันและจะนอนพักค้างคืนจนครบเวลาที่กำหนดไว้ ดังนั้นการจัดการค่ายภาษาอังกฤษสามารถจัดได้ทั้งแบบกลางวันและค่ายพักค้างคืนซึ่งอยู่กับเหมาะสมกับครูผู้จัด สถานศึกษา นักเรียน และองค์ประกอบอื่นๆ เป็นต้น

ในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกการจัดการค่ายแบบกลางวัน เนื่องจากนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงซึ่งสถานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการพักค้างคืน นักเรียนจะอยู่ทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในช่วงกลางวันและกลับไปนอนที่บ้านในเวลากลางคืน

3.4 หลักการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

หลักการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้จัดค่าย เพราะจะเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมภายในค่ายให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน ซึ่งมีผู้ให้หลักการ

การจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2540, หน้า 26-28) กล่าวถึง หลักการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษไว้ ดังต่อไปนี้

1. ต้องประกอบไปด้วยกิจกรรมในร่มและกลางแจ้ง รวมทั้งเป็นกิจกรรมทั้งประเภทเดี่ยวและกลุ่ม ทุกคนสามารถร่วมได้ทุกกิจกรรม
 2. เป็นโปรแกรมที่ชาวค่ายแต่ละคนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีโอกาสฝึกการเป็นผู้นำ และผู้ตาม
 3. เป็นโปรแกรมที่มีเวลาของการเล่น การทำงาน การพักผ่อนที่เหมาะสม สมดุล และได้สัดส่วนพอเหมาะพอดี ไม่มีโปรแกรมใดมากหรือน้อยเกินไป
 4. เป็นโปรแกรมที่มีเนื้อหาของการศึกษา การปลูกฝังพฤติกรรม และบุคลิกภาพการเล่นสมดุลกัน
 5. โปรแกรมนั้นต้องคำนึงถึงสุขภาพ ความปลอดภัยของชาวค่าย ไม่ควรเป็นกิจกรรมที่หนักเกินไป และควรให้ชาวค่ายได้มีโอกาสพักผ่อนอย่างมีอิสระ
 6. การจัดวางโปรแกรมต้องเหมาะสมกับเพศและวัย ความต้องการ ความสนใจของสมาชิก
 7. โปรแกรมควรเป็นไปด้วยความประหยัด และสามารถนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด
 8. โปรแกรมควรเกิดจากความร่วมมือ การวางแผน การจัดการของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันระดมความคิดในการเลือกกิจกรรมเพื่อพัฒนาและฝึกทักษะที่ต้องการ
- กาญจนา จันทะดวง (2542, หน้า 79) ให้แนวทางสำหรับการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม
2. เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสมจริง

จากหลักการการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ดังนี้คือ หลักการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเน้นความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ผู้ร่วมกิจกรรมเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว มีการทำงานเป็นกลุ่ม การจัดกิจกรรมจำเป็นต้องให้สถานที่ที่ผู้เรียนสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้โดยสะดวกหรือทำกิจกรรมโดยใช้เสียงได้โดยอิสระไม่รบกวนผู้อื่น

นอกจากนั้นกิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษควรเป็นกิจกรรมที่ไม่สามารถใช้ได้ในการเรียนการสอนตามปกติ กิจกรรมหรือ เกมทางภาษาที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาตามระดับความสามารถของตนทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง อันจะทำให้เกิดการนำภาษาจากชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตจริง

3.5 รูปแบบกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

จากการศึกษารูปแบบกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ ซึ่งในค่ายภาษาอังกฤษนั้นมีกิจกรรม ซึ่งประกอบไปด้วย กิจกรรมต่างๆ เกม บทบาทสมมุติ และเพลง

กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษนั้นประกอบด้วยกิจกรรมหลักที่มีเนื้อหาสาระย่อยลงไปอีก เช่น ในกิจกรรมแต่ละประเภทอาจจะประกอบไปด้วย เกม เพลง บทบาทสมมุติ เป็นต้น มีผู้จำแนกกิจกรรมไว้ดังนี้

ศิริยา คณิรวานนท์ (2541, หน้า 101) ได้ให้รูปแบบของการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษในแต่ละวันไว้ดังนี้

1. จัดกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย เนื่องจากผู้เรียนมาจากต่างห้องเรียนจึงยังไม่คุ้นเคยกัน ดังนั้นกิจกรรมแรกที่ดีควรจัดควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยใกล้ชิดกัน
2. จัดกิจกรรมที่มีเนื้อหาและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่ง่ายไปสู่เนื้อหาและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่ยากขึ้น โดยกิจกรรมช่วงแรก ควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนยังไม่ต้องใช้ภาษาในการสื่อสารมากนักแต่จะใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสารความหมายเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเครียดในการที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารซึ่งกันและกัน
3. จัดกิจกรรมที่มีโอกาส ลุก นั่ง ทำกิจกรรมสลับกับกิจกรรมนั่งตลอดเวลา
4. จัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสเปลี่ยนสถานที่ ซึ่งมีทั้งกิจกรรมในร่มและ กิจกรรมกลางแจ้งหรือใช้ประโยชน์จากสถานที่ในการจัดกิจกรรมเพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนและใช้ประโยชน์จากสถานที่อีกด้วย
5. จัดกิจกรรมที่มีสื่อแบบง่ายๆ เช่น รูปภาพ ของจริง เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการทำกิจกรรม
6. จัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการเตรียมความพร้อมของร่างกาย ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม หรือก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษา ความคิด หรือมีการเคลื่อนไหวร่างกายในการทำกิจกรรม ครูควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีการอุ่นเครื่อง เช่น การบริหารร่างกาย โดยครูหรือ ผู้เรียนเป็นผู้นำกิจกรรมโดยใช้ภาษาอังกฤษง่ายๆ ในการออกคำสั่ง
7. จัดกิจกรรมสอดแทรก (fillers) เพื่อสร้างความสนุกสนานและสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายแก่ผู้เรียนหลังจากที่ใช้กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิด หรือจัดกิจกรรมสอดแทรกเนื่องจากกิจกรรมบางกิจกรรมที่ผู้เรียนทำเสร็จก่อนเวลาที่กำหนดไว้ในตาราง ซึ่งต้อง

ใช้เวลาสั้นๆ ในการทำกิจกรรม กิจกรรมสอดแทรกที่ใช้ในคำยภาษา เช่น เพลงที่มีท่าทางประกอบ

8. กิจกรรมในคำยภาษาแบบค้ำงคิน สามารถจัดกิจกรรมทั้งภาคเข้าและภาคกลางคินด้วย กิจกรรมในภาคเข้าได้แก่ การบริหารร่างกายในคอนเข้า การเดินแอโรบิก เป็นต้น กิจกรรมในภาคกลางคินได้แก่ การแสดงละคร การเล่นรอบกองไฟ การประกวดต่างๆ และสามารถให้นักเรียนชมวีดิทัศน์ที่สนุกสนานซึ่งนับเป็นการฝึกทักษะในการฟังไปในตัว

ศิริยา คณิเวรานนท์ (2541, หน้า 21-23) แบ่งกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

1. แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1.1 กิจกรรมด้านวิชาการ ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะฝึกความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในรูปกิจกรรมต่างๆ

1.2 กิจกรรมด้านนันทนาการ เช่น เพลง กิจกรรมเข้าจังหวะ เป็นต้น

2. แบ่งตามรูปแบบของกิจกรรม แบ่งเป็น 7 ประเภท

2.1 กิจกรรมเพื่อสร้างความคุ้นเคย (ice-breaking activity) จะจัดกิจกรรมในช่วงต้นๆ ของกิจกรรมในวันแรก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้จักคุ้นเคยกัน ลดความวิตกกังวล รู้สึกผ่อนคลาย ก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่น ต่อไป

2.2 กิจกรรมเพื่อฝึกทบทวนคำศัพท์ (word games) เป็นการฝึกคำศัพท์ตามคำที่กำหนดให้เป็นกิจกรรมทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว โดยวิธีการคิดหรือพูดคำศัพท์ หรือประโยคที่มีคำศัพท์ และสร้างคำศัพท์โดยการเรียงบัตร์ตัวอักษรอย่างสนุกสนาน

2.3 กิจกรรมเพื่อฝึกโครงสร้างทางภาษา (structure games) ผู้เรียนจะได้ฝึกสร้างประโยค หรือพูดประโยคที่ต้องการ

2.4 กิจกรรมการใช้ทักษะสัมพันธ์ (integrated skills) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาครบทั้ง 4 ทักษะในเวลาเดียวกัน

2.5 กิจกรรมที่ใช้สถานที่กลางแจ้ง (out of classroom activities) เป็นกิจกรรมที่จัดนอกห้องเรียนที่ต้องการเนื้อที่กว้าง

2.6 กิจกรรมสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูล (communication games) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะการหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือมีการแก้ปัญหาาร่วมกัน โดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลแต่คนอื่นไม่รู้ ซึ่งจะต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลนั้น

2.7 กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (role-play) ผู้เรียนได้แสดงออกทั้งกริยาท่าทางในการแสดงตามบทบาทและแสดงทางการพูดซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษา เป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในการนำภาษาไปใช้ในชีวิต

กาญจนา จันทะดวง (2542, หน้า 79) ได้ระบุลักษณะของกิจกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการจัดคำยภาษาอังกฤษ ดังนี้

3. เกมฝึกโครงสร้างภาษา (structure games) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนโครงสร้างต่างๆที่ได้เรียนแล้วในรูปแบบของเกมส์ต่างๆทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยไม่รู้ตัวในบรรยากาศที่สนุกสนาน ไม่เครียด

4. เกมฝึกฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง (listen and do games) กิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้อย่างถูกต้องโดยใช้เกมส์ต่างๆ เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมให้ผู้เรียนรู้จักฟังคำสั่ง คำอธิบาย ทศิกา และกฎเกณฑ์ต่างๆของการทำกิจกรรม

5. เกมการใช้ทักษะสัมพันธ์ (integrated games) เป็นการนำทักษะทางภาษาเหล่านั้นมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆโดยใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหา หรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการนำภาษาไปใช้โดยไม่รู้ตัว

6. กิจกรรมสอดแทรก (fillers) ได้แก่ กิจกรรมและเพลงประกอบทำทางต่างๆ

เกมภาษาในการจัดค่ายภาษาอังกฤษ

เกมทางภาษาในการจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้นเป็นกิจกรรมแยกย่อยลงมา เป็นองค์ประกอบหนึ่งของกิจกรรม มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเกมทางภาษาในการจัดค่ายภาษาอังกฤษ ดังนี้

เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2543, หน้า 2) เกมทางภาษา หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่สนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้ทั้งรายบุคคลละสมาชิกในกลุ่ม ภายใต้วัตถุประสงค์และเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้

มยุรี สุขวิวัฒน์, และคนอื่นๆ (2543, หน้า 778) กิจกรรมทางภาษาที่จัดในค่ายภาษาอังกฤษอยู่ในรูปของเกมส์ทางภาษา (language game) ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ก่อให้เกิดความคล่องแคล่วและสนุกสนานในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น มีผู้จัดประเภทของเกมส์ไว้ต่างกันดังนี้

เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2543, หน้า 2) ได้แบ่งเกมส์ฝึกภาษาออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. เกมฝึกทบทวนเกี่ยวกับตัวเลข (number games)
2. เกมฝึกทบทวนคำศัพท์ (vocabulary games)
3. เกมฝึกการสะกดคำศัพท์ (spelling games)
4. เกมฝึกโครงสร้างทางภาษา (structure games)
5. เกมฝึกการสนทนา (conversation games)
6. เกมฝึกการเขียน (writing games)
7. เกมเบ็ดเตล็ด (miscellaneous games)

ไรท์, เบทเทอร์ริดจ์, และบัคบาย (Writing, Bedteridge, & Bukby, 1999, p.1) แบ่งเกมส์ทางภาษาเป็น 13 ประเภท ได้แก่

1. เกมรูปภาพ (picture games)
2. เกมทางด้านจิตวิทยา (vocabulary games)

3. เกมพิเศษ (magic games)
4. เกมที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน (caring and sharing games)
5. เกมที่ใช้บัตรต่างๆ (card and board games)
6. เกมเกี่ยวกับเสียง (sound games)
7. เกมเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง (story games)
8. เกมเกี่ยวกับคำศัพท์ (word games)
9. เกมถูกผิด (true/ false games)
10. เกมเกี่ยวกับความจำ (memory games)
11. เกมเกี่ยวกับการถามตอบ (question and answer games)
12. เกมเกี่ยวกับการเดา (guessing and speculating games)
13. เกมเบ็ดเตล็ด (miscellaneous games)

สรุปได้ว่าเกมทางภาษาสามารถแบ่งได้ตามลักษณะของจุดประสงค์ เนื้อหา และวิธีการของการฝึก เป็นต้นว่า การแต่งประโยค การฟัง พูด อ่าน และเขียน หรือการฝึกคำศัพท์ต่างๆ เป็นต้น เพราะเกมทางภาษานั้นสามารถฝึกทักษะทางภาษาได้อย่างครบถ้วนทุกทักษะ

ประโยชน์ของเกมทางภาษา

ได้มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของเกมทางภาษาไว้ดังนี้

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, หน้า 18) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาทุกด้าน
2. ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ เพราะผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน
3. ช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกัน
4. ผู้เรียนได้แสดงความสามารถทางภาษา
5. ลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษา

เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2543, หน้า 3) กล่าวว่า เกมมีประโยชน์ต่อผู้สอนผู้เรียน และเนื้อหาสาระในการเรียนการสอนดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมสมรรถภาพในการสอนของครู
2. ผู้สอนใช้เกมทดสอบความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาแต่ละช่วงได้
3. ช่วยสร้างความสนใจในบทเรียนสำหรับผู้เรียน
4. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างผู้เรียน

ทอธ (Toth, 1995, p.6) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของเกมไว้ว่า

1. ช่วยสร้างความสนใจของเด็กให้ฝึกการใช้ภาษา
2. ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ต่างๆ หลายๆด้าน เช่น การร่วมมือ การใช้ภาษา

และกฎกติกาต่างๆ

3. เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

จากประโยชน์ของเกมทางภาษาข้างต้นสรุปได้ว่า เกมได้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาในบรรยากาศที่สนุกสนาน เพลิดเพลินในการเล่นเกมน่าสนใจ และฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น ตลอดจนเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกและปรับบางกิจกรรมในรูปแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของปริญญา ยะวงษา (2546, หน้า 66-83); รัตนาภรณ์ โพธิ์ทอง (2544, หน้า 57-87) และ ดิเรกษณ์ เอกนัยน์ (2548, หน้า 75-113) มาใช้ในการจัดค่ายกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษครั้งนี้ เพราะ เนื้อหาของกิจกรรมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน มีความสนุกสนานไปพร้อมๆกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างไม่รู้ตัว รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยกิจกรรมต่างๆมีความหลากหลาย เช่น เรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างประโยค กิจกรรมนันทนาการ เป็นต้น นักเรียนมีโอกาสทำงานเป็นกลุ่มและเดี่ยว ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ตลอดจนกิจกรรมนั้นๆเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เปลี่ยนอิริยาบถเพื่อจะได้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายขณะร่วมกิจกรรม จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกและปรับบางกิจกรรมในรูปแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (ice – breaking activities) เน้นการทำความรู้จักกัน เช่น การแนะนำตัวเอง การทำความรู้จักเพื่อน ครู และวิทยากร ประกอบด้วย

- 1.1 Handshakes
- 1.2 Rabbit and Nest
- 1.3 Hop Hop
- 1.4 Throw the Ball
- 1.5 Mirror hand
- 1.6 Zip

2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ (vocabulary activities) เน้นการจำคำศัพท์ การสะกดคำ การออกเสียง คำศัพท์ใหม่ ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ประกอบด้วย

- 2.1 Touch and Write
- 2.2 Spy Code
- 2.3 Hidden Words
- 2.4 Music Chair
- 2.5 Two – Vowel Jigsaw
- 2.6 Million Things

3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างทางภาษา (structure activities) เน้นทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์ โครงสร้างประโยคต่างๆ

- 3.1 The mistakes

- 3.2 Pick a chair
- 3.3 Make sentences
- 3.4 I went to the market
- 3.5 Who Does the Wind Blow?
- 3.6 Coaches into the Chair
- 4. กิจกรรมฝึกสนทนา ฟัง และปฏิบัติตามคำสั่ง (conversation listen and do activities) เน้นการฝึกพูด สนทนา การสื่อสาร การฟัง และการปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 4.1 Body to Body
 - 4.2 Clock Race
 - 4.3 Burger
 - 4.4 My Thing
 - 4.5 Don't Break My Heart
 - 4.6 True or False
- 5. กิจกรรมทักษะสัมพันธ์ (integrated activities) เน้นการนำทักษะทางภาษามาใช้ในสถานการณ์ต่างๆด้วยการคิดอย่างมีเหตุผล มีวิจารณ์ญาณ และคิดอย่างสร้างสรรค์ เช่น การเขียนตามคำบอก เป็นต้น
 - 5.1 My Painting
 - 5.2 Treasure Hunt
 - 5.3 Wall Dictation
 - 5.4 Telephone Code
 - 5.5 Can you help him?
 - 5.6 Camping Trip
- 6. กิจกรรมสอดแทรก (fillers) กิจกรรมนันทนาการเน้นความสนุกสนานเสริมสมรรถภาพการเรียนรู้ เช่น การร้องเพลง ทำทางประกอบเพลง เป็นต้น
 - 6.1 English camp
 - 6.2 If you are happy
 - 6.3 Chicken
 - 6.4 Down and up
 - 6.5 La-Ba-Do
 - 6.6 Hokey Hokey
 - 6.7 Ten little Indian
 - 6.8 Good bye
 - 6.9 Head shoulders, knees and toes.

6.10 My head, my eyes, my shoulders and my mouth

6.11 Hello

6.12 Coconut

6.13 Banana

6.14 Watermelon

6.15 Bananas of the world

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จ ความล้มเหลวหรือความสามารถของผู้เรียนในการเรียนโดยผ่านการวัดผลและประเมินผล ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ชนินทร์ชัย อินทิวาภรณ์, สุวิทย์ หิรัญยกาณฑ์, และสิริวรรณ เมธีวิวัฒน์ (2540, หน้า 5) ได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ สมรรถภาพด้านต่างๆของสมอง หรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงของบุคคล ที่ได้รับจากการเรียนการสอนหรือผลงานที่นักเรียนได้จากการประกอบกิจกรรม

อารีย์ วชิรวิภากร (2544, หน้า 42) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากการเรียน การสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ต่างๆ ทั้งในโรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ แต่คนส่วนมากเข้าใจว่าผลสัมฤทธิ์เกิดจากการสอนภายในโรงเรียน และมองในแง่ความรู้ความสามารถทางสมองเท่านั้น ในทางที่เป็นจริงแล้ว ความรู้ ค่านิยม จริยธรรมก็เป็นผลจากการฝึก และอบรมซึ่งกันนับว่าเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

สุนีย์ ลิ้มรสสุคนธ์ (2544, หน้า 42) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านต่างๆของสมองหรือประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การต่างๆของสมองหรือประสบการณ์ต่างๆ ของแต่ละบุคคลสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

ปานใจ ไชยวศิลป์ (2549, หน้า 16) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลรวมของมวลประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ในด้านของทักษะ ความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่แสดงออกมาและสามารถที่จะวัดได้

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคคลที่พัฒนามาจากการเรียนการสอน การฝึกฝน สามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

4.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้วิจัยหลายท่านได้กำหนดปัจจัยที่เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างๆ ดังนี้

วิมล พงษ์पालิต (2541, หน้า 4) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ประกอบด้วย คุณลักษณะของตัวผู้เรียน ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด รวมทั้งลักษณะนิสัยทางจิตพิสัยของนักเรียน คุณภาพการสอนของครูและสภาพแวดล้อมต่างๆ ซึ่งคุณลักษณะของตัวผู้เรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ การสอนของครูและปัจจัยอื่นๆตามลำดับ

อัญชนา โพธิพลากร (2545, หน้า 95) กล่าวว่า มีองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้เกิดผลกระทบต่องานสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ด้านตัวนักเรียน เช่น สถิติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ เจตคติต่อการเรียน ด้านตัวครู เช่น คุณภาพของครู การจัดระบบ การบริหารของผู้บริหาร ด้านสังคม เช่น สภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักเรียนเป็นต้น แต่ปัจจัยที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก็คือ การสอนของครูนั่นเอง

อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ, และวิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี (2542, หน้า 11) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ว่าประกอบด้วย 3 ประการ คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วย ความถนัด และพื้นฐานเดิมของผู้เรียน คิดเป็นร้อยละ 50
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์ หรือแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ เจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน โรงเรียนและระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพ คิดเป็นร้อยละ 25
3. คุณภาพการสอน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่ คิดเป็นร้อยละ 25

อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ, และวิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี ยังได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ไว้ดังนี้ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตรากาจรเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องด้านร่างกาย
2. องค์ประกอบทางด้านความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน และฐานะครอบครัว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ด้าน ประกอบด้วย ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ได้แก่ เจตคติต่อวิชาที่เรียน แรงจูงใจในการเรียน เป็นต้น ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ ความรู้ในเนื้อหาวิชา คุณภาพของการสอน พฤติกรรมการสอน บุคลิกภาพของผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดามารดา การเอาใจใส่และการส่งเสริมการเรียนของบิดามารดา เป็นต้น

4.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือความสำเร็จของบุคคลว่าได้เรียนรู้แล้ว มากน้อยเพียงใด มีความสามารถชนิดใด ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้กล่าวไว้ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540, หน้า 21) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมด้านความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ซึ่งเป็นการวัดองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถทางการปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง ให้เห็นผลงานที่ปรากฏออกมา ทำการสังเกตและวัดได้ การวัดแบบนี้ต้องวัดโดยใช้ข้อสอบปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาการรวมถึง พฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน มีวิธีการวัดได้ 2 ลักษณะ คือ สอบปากเปล่า และการสอบแบบให้เขียนตอบ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถทำได้หลายวิธีดังที่กล่าวมานั้น มีวิธีหนึ่งที่ที่ครูผู้สอนนิยมใช้ นั่นคือการใช้แบบทดสอบ มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

วิไล ทองแผ่ (2545, หน้า 142) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ความสามารถทางวิชาการของผู้เรียนที่เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสำเร็จในการเรียนมี 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน (standardized test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นด้วยกระบวนการหรือวิธีการที่ซับซ้อนมากกว่าที่ครูสร้างขึ้นเอง มีการนำไปทดสอบและนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติหลายครั้ง เพื่อปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น มีความเป็นมาตรฐาน ซึ่งสามารถให้เป็นหลักสำหรับวัดและเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอน เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. แบบทดสอบของครู หมายถึง ข้อสอบ ข้อปัญหา หรือโจทย์คำถามต่างๆ ที่ครูสร้างขึ้นเอง (teacher-made tests) และสามารถพลิกแพลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ได้ตามความต้องการ ไม่ได้ผ่านการทดลองใช้มาก่อนจึงไม่สามารถยืนยันค่าสถิติต่างๆ ได้ อาจ

ใช้เป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียน ใช้เป็นเครื่องมือวัดความรู้พื้นฐานเดิมหรือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น

สรุปได้ว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือความสำเร็จของบุคคลว่าได้เรียนรู้มาแล้ว มากน้อยเพียงใด มีความสามารถชนิดใด ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะใช้เครื่องมือแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสมของเรื่องที่จะวัดผลและประเมินผล แต่ส่วนใหญ่แล้วจะใช้แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดผลสัมฤทธิ์โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ คำตอบถูกในแต่ละข้อจะให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน คำตอบมากกว่า 1 ข้อ หรือไม่ตอบคำถามจะให้คะแนนข้อละ 0 คะแนน คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคิดจากผลรวมของคำตอบที่ตอบถูก

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจ

5.1 ความหมายของแรงจูงใจ

มีนักวิจัยและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ดังนี้

กันทิวา สุวัคร (2540, หน้า 65) ได้ให้ความหมาย แรงจูงใจ หมายถึง แรงขับที่จะมากระตุ้นอารมณ์ หรือความปรารถนา ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น

บัวขาว กมลศิลป์ (2540, หน้า 13) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจ หมายถึง สภาวะหรือแรงกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมาทั้งด้านร่างกาย และจิตใจเพื่อตอบสนองความต้องการหรือแรงกระตุ้นเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2541, หน้า 153) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจ หมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย

สิริอร วิชชาวุธ (2540, หน้า 225) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจตรงกับภาษาอังกฤษว่า motive ซึ่งตรงกับคำว่า mover แปลว่า เคลื่อนที่ แรงจูงใจจะทำให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งขึ้นมาอย่างต่อเนื่องและมีเป้าหมาย เช่น จูงใจให้พากเพียรในการเรียนเพื่อให้ได้รับคะแนนสูงและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542, หน้า 138) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจ หมายถึง เป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้า ให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมาก พฤติกรรมก็จะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ

มาลี จุฑา (2542, หน้า 138) ได้ให้ความหมาย แรงจูงใจ หมายถึง แรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามความต้องการ หรือจุดมุ่งหมายที่เรากำหนดไว้

เมอร์เรย์ (Murray, 1983, p. 284) กล่าวว่า แรงจูงใจเกิดจากระดับความต้องการและความพยายามที่จะกระทำภารกิจนั้นๆของแต่ละคน แต่ในความหมายโดยเฉพาะ การจูงใจเป็นกระบวนการทางจิตที่รวมถึงเหตุที่ปลุกเร้าพฤติกรรม ทิศทางของพฤติกรรมและความคงอยู่ของพฤติกรรมโดยกระทำด้วยความเต็มใจเพื่อไปสู่เป้าหมาย

มิทเชล และ ลาร์สัน (Mitchell, & Lason, 1987, p.154) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นกระบวนการ เกิดพลังแก่บุคคลในการแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อให้เป้าหมายซึ่งแรงกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เรียกว่า แรงจูงใจ (motives)

บูทซิน, และคนอื่นๆ (Bootzin, et al., 1991, p. 370) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรงขับและแรงกระตุ้นสภาวะทางอารมณ์ หรือความปรารถนาภายในที่จะผลักดันให้บุคคลเกิดการแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อตอบสนองต่อเป้าหมายที่วางไว้

เบอร์เดน, และไบร์ด (Burden, & Byrd, 1994, p.282) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจ หมายถึง เป็นกระบวนการกระตุ้น ชี้นำพฤติกรรม

ฮันเตอร์ (Hunter, 1995, p. 4) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจ หมายถึง สภาวะของความต้องการหรือความปรารถนาที่กระตุ้นให้คนเราทำสิ่งใดๆตามความต้องการ

เฮนสัน, และเอลเลอร์ (Henson, & Eller, 1999, p.371) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจ หมายถึง ปฏิกริยาของคนที่แสดงออกทางพฤติกรรมต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่มากระตุ้นความสนใจ

จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจูงใจให้กระทำพฤติกรรมบางอย่างเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีความเข้มข้น มีทิศทางจริงจัง มีเป้าหมายชัดเจนว่าต้องการไปสู่จุดมุ่งหมายใด ฉะนั้นแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลไปสู่จุดหมายที่ต้องการ

4.2 แรงจูงใจในการเรียน

มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการเรียนไว้ดังนี้

สุรพล พะยอมแย้ม (2540, หน้า 89) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียน คือ ภาวะที่บุคคลถูกกระตุ้น โดยสิ่งเร้า แรงขับ หรือแรงจูงใจต่างๆ ให้แสดงพฤติกรรมออกมาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน แรงจูงใจมีลักษณะสำคัญ คือ เป็นพลังกระตุ้น หรือผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามความต้องการ

ประเทือง ใจหาญ (2546, หน้า 60) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง ภาวะที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล หรือองค์ประกอบต่างๆ ที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมด้านความต้องการ กระตือรือร้น ความมานะพยายามในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

ปริญดา ยะวงศ์ศา (2546, หน้า 39) กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน แรงจูงใจทำให้เกิดความพอใจที่จะเรียนและอยากประสบผลสำเร็จในการเรียน

สุรียา ดันทอง (2549, หน้า 6) กล่าวว่าแรงจูงใจในการเรียนว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นแรงกระตุ้นหรือสิ่งเร้าให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนออกมา เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สรุปได้ว่าแรงจูงใจในการเรียน หมายถึง ความต้องการ หรือพฤติกรรมด้านการเรียนที่ถูกเสริมแรง หรือกระตุ้น ให้เกิดแรงจูงใจต่างๆโดยเป็นพลังผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมทางการเรียนออกมามีทิศทางและมีเป้าหมายเพื่อไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้ เช่น ความกระตือรือร้นในการเรียน ความตั้งใจ สนใจในวิชาที่เรียน เป็นต้น

4.3 ประเภทของแรงจูงใจ

ได้มีนักการศึกษาจัดประเภทของแรงจูงใจดังนี้

ปราณี รามสูต (2541, หน้า 125) แบ่งประเภทของแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

1. ประเภทของแรงจูงใจตามแหล่งเกิด มี 3 ประเภท คือ

1.1 แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการทางกาย เป็นแรงจูงใจที่เป็นไป เพื่อความมีชีวิตอยู่ ซึ่งจัดเป็นความจำเป็นทางธรรมชาติ ที่ต้องการขับถ่าย หายใจ เคลื่อนไหว พักผ่อนนอนหลับ และสนองความต้องการทางเพศ

1.2 แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการทางจิตวิทยา เป็นแรงจูงใจที่มีผลในทางจิตใจ ซึ่งจัดว่าสำคัญสำหรับความเป็นมนุษย์ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น ความรัก ความสนใจเอาใจใส่ ความอยากรู้อยากเห็น การยอมรับยกย่อง เป็นต้น

1.3 แรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ในสังคม ซึ่งแรงจูงใจจากการเรียนรู้ในสังคม แยกได้เป็น 3 ประการย่อยๆ คือ

1.3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการความต้องการความสำเร็จ ซึ่งอาจจะเป็นความสำเร็จด้านการเรียน การทำงาน ชีวิตครอบครัว หรือชีวิตส่วนตัวอื่นๆ

1.3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการมีความสัมพันธ์ อันดีกับผู้อื่น มีความผูกพันต่อกัน มีเพื่อน มีญาติ มีกลุ่มสมาชิกที่เป็นพวกเดียวกัน

1.3.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการครอบครองและมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น มีสถานะที่จะดูแลหรือสั่งการผู้อื่นได้

2. ประเภทของแรงจูงใจตามลักษณะสิ่งเร้า แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

2.1 แรงจูงใจภายใน (intrinsic motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากพฤติกรรมภายใน เช่น ความสนใจ ความกระหายใคร่รู้ ความคิดเห็น ความเข้าใจความรู้สึก ความตั้งใจ

ค่านิยม ความต้องการทางใจ ความพอใจ ซึ่งจะผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่มีความคงทนถาวร บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นๆ โดยสมัครใจ โดยเนื่องมาจากสิ่งผลักดันที่เป็นความในใจ หรือ พฤติกรรมภายในของคน

2.2 แรงจูงใจภายนอก (extrinsic motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งเร้าหรือ สิ่งกระตุ้นนอกตัว เช่น การได้รับรางวัล การถูกลงโทษ เกียรติยศ คำชม ฯลฯ ซึ่งจะมีผลต่อ พฤติกรรมชั่วคราว ไม่คงทนถาวร บุคคลมักแสดงพฤติกรรมในกรณีที่ต้องการสิ่งดังกล่าว ถ้าเมื่อใดไม่ต้องการ หรือต้องการแต่รู้ว่าถึงแม้จะทำก็ได้ บุคคลมักจะไม่แสดงหรือกระทำ พฤติกรรมนั้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542, หน้า 140) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (survival motivation) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้ คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้ มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการ ในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ การขับถ่าย เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (social motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการ เรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือ จากวัตถุประสงค์ที่มองเห็นได้จับต้อง ได้ หรือ มาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพล เห็นผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (self motivation) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างที่จะ ซับซ้อนพอสมควร และเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจ ที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือ ความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

3.1 แรงจูงใจทางร่างกาย (physiological motives) เป็นแรงจูงใจที่ เนื่องมาจากความต้องการที่ร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย การพักผ่อน การขับถ่าย ความต้องการทางเพศ พฤติกรรมของทารกแรกเกิดมักจะเป็น พฤติกรรมที่เนื่องมาจากแรงจูงใจ ทางร่างกายที่เป็นส่วนใหญ่

3.2 แรงจูงใจทางสังคม (social motives) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลัง คือ เกิดจากการเรียนรู้เช่นเด็กร้องไห้เพราะความหิวหรือความไม่สบายอันเป็นพฤติกรรมที่เกิดจาก แรงจูงใจทางร่างกาย แต่เมื่อร้องไห้แล้วแม่หรือพี่เลี้ยงก็จะมาจัดการความต้องการให้ความ ร่างกายได้รับการตอบสนองเกิดความพอใจ เมื่อเด็กได้เรียนรู้ว่าถ้าร้องไห้ก็จะมีคนเข้ามาหา ดังนั้นการร้องไห้ในครั้งหลังๆอาจจะไม่ได้เกิดจากแรงจูงใจทางร่างกายก็ได้ เด็กอาจจะไม่ยอม อยู่ตามลำพังก็จะร้องไห้เพื่อให้คนมาหา การร้องไห้ในทำนองนี้จึงเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความ ต้องการทางสังคมหรือแรงจูงใจทางสังคม แรงจูงใจทางสังคมนี้อาจเรียกได้ว่า เป็น acquired need หรือ learned need

3.3 แรงจูงใจส่วนบุคคล (personal motives) หมายถึง แรงจูงใจที่

พัฒนาขึ้นในตัวเราซึ่งจะแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน ซึ่งมีรากฐานมาจากความต้องการทางด้านร่างกายและความต้องการทางสังคมประกอบกันแต่ความรุนแรง (strength) จะมากน้อยต่างกัน

อริยา คูหา (2546, หน้า 10) แบ่งประเภทของแรงจูงใจตามลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงออก ไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคลที่อยากรู้อยากกระทำเกิดขึ้นจากความต้องการของตนเองไม่ใช่มาจากสิ่งเร้าภายนอก รางวัลหรือการเสริมแรงไม่มีความสำคัญใดๆเลย เช่น การที่เด็กชายเสริมชอบวิชาคอมพิวเตอร์ ความชอบทำให้เขาตั้งใจเรียน ขยันเอาใจใส่ ใฝ่เรียนและฝึกฝนปฏิบัติเกี่ยวกับวงจรอุปกรณ์ การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์จนเกิดความคล่องแคล่ว เหล่านี้จะเป็นปัจจัยให้บุคคลนั้นเรียนได้คืออย่างมีประสิทธิภาพแรงจูงใจประเภทนี้มีค่าและความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอกแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจใฝ่รู้ การเอาใจใส่ ความสนใจ ความชอบ ความศรัทธา ความคาดหวังต่อตนเอง กำลังใจ บุคลิกภาพ ความวิตกกังวล เป้าหมาย ความต้องการส่วนตัว โหมดทัศน์แห่งตน ความก้าวหน้า ความสำเร็จเหล่านี้เป็นลักษณะที่มีอยู่แล้วในบุคคลทุกคน ซึ่งแต่ละคนแต่ละวัยก็จะมี ความสนใจแตกต่างกัน

วิธีสร้างแรงจูงใจภายใน ครูผู้สอนสามารถปฏิบัติได้หลายวิธี กล่าวคือโดยการจัด บทเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนยอมทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจในบทเรียน และรู้สึกว่างบทเรียนนั้นท้าทาย สนุก น่าเรียน บุคลิกภาพของครู ครูผู้สอนจะต้องปรับปรุงบุคลิกภาพของตน ให้เหมาะสม ให้ผู้เรียนมีความศรัทธา มีทัศนคติที่ดีต่อครู ชอบ นิยมและประทับใจอยากเรียนกับครูอีก อันเป็นการสร้างเสริมให้บรรยากาศของห้องเรียนดีขึ้น เน้นโอกาสที่ผู้เรียนจะได้นำความรู้ไปใช้และบอกกล่าวให้ผู้เรียนตระหนักได้ทราบถึงคุณค่าและประโยชน์ของบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่ ว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจะทำให้ผู้เรียนตั้งใจเอาใจใส่ยิ่งขึ้น เช่น การเรียนภาษาจีน ญี่ปุ่น อังกฤษ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพหน้าได้

2. แรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) หมายถึง แรงจูงใจหรือความปรารถนาที่ส่งผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มีผลมาจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น รางวัล คำชมเชย เงินเดือน ดาว เกียรติยศชื่อเสียงมาตรฐานสังคม ความคาดหวังของผู้อื่น เป็นต้น ที่โน้มน้าวให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายหรือมองเห็นเป้าหมายของการแสดงพฤติกรรมแรงจูงใจที่สำคัญประเภทนี้ได้แก่

2.1 การแข่งขันและการร่วมมือ ในระดับประถมศึกษาเป็นวัยที่ผู้เรียนชอบความสนุกสนาน หากครูใช้เทคนิคการแข่งขันและการร่วมมือแล้วผู้เรียนจะชอบมาก เพราะเด็กจะใช้ความพยายามแข่งขันที่จะเอาชนะ แต่ข้อเสียก็คือ เด็กเก่งจะชนะอยู่เสมอ ส่วนเด็กที่สู้เพื่อนไม่ได้จะท้อแท้หมดกำลังใจ ไม่อยากร่วมกิจกรรมอีกต่อไป ดังนั้นครูต้องจัดกลุ่มนักเรียนให้เหมาะสม มีจำนวนระหว่างเด็กเก่งและเด็กอ่อนคละกันไป ยอมทำให้เกิดความช่วยเหลือกันภายในกลุ่มและอีกวิธีหนึ่งที่ใช้ได้ผลในเรื่องการแข่งขัน คือ ให้เด็กได้เรียนแข่งขันกับตนเอง เช่น

เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมาได้เท่าไร ในภาคเรียนต่อไปจะต้องได้ผลการเรียนดีขึ้น วิธีการเช่นนี้จะทำให้นักเรียนมีความพยายามมากขึ้นและเพิ่มขึ้น

2.2 ความสำเร็จในการทำงาน ผู้สอนอาจใช้วิธีการจูงใจเพื่อความสำเร็จในการเรียนเป็นแรงจูงใจได้เช่นกัน

2.3 ความนิยมชมชอบจากผู้อื่น มาสโลว์ มีความเชื่อว่า ผู้เรียนทุกคนต้องการได้รับการยกย่องจากเพื่อนๆ เป็นทุนเดิมอยู่แล้วครูควรใช้ความรู้สึกนี้ให้เป็นประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจในการเรียน โดยการสังเกตเด็กแต่ละคนและสังเกตธรรมชาติของเด็กแต่ละคนว่ามีความสามารถ ความเชื่อมั่น ความถนัดทางด้านใด สิ่งที่สำคัญยิ่งก็คือ เด็กที่เรียนอ่อนเด็กที่ไม่มีความมั่นใจในตนเอง ครูต้องพยายามค้นหาจุดเด่นของเด็กเหล่านี้ ส่งเสริมเด็กให้ได้ทำกิจกรรมตามความสามารถและความถนัด พร้อมกันนั้นก็ยกย่อง ชมเชย ให้เพื่อนๆ ได้เห็นในความสามารถของเขาย่อมกระตุ้นให้เด็กเกิดความพยายามในการเรียนในครั้งต่อไปยิ่งขึ้นเพราะได้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองที่มีคนเห็นคุณค่าได้มีความสุขที่มีคนนิยมยกย่อง เห็นความสำคัญของตน

2.4 การให้รางวัลและการลงโทษ ทั้งการเสริมแรงทางบวก และการลงโทษ เป็นการให้การเสริมแรงทางลบ ทั้งสองวิธีเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็วขึ้น การให้การเสริมแรงสามารถพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กได้

สรุปได้ว่าประเภทของแรงจูงใจสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ แรงจูงใจภายในที่เกิดจากความต้องการพื้นฐานภายในร่างกายเป็นแรงจูงใจที่มีมาตั้งแต่กำเนิด เช่น ความรู้สึก ความรัก เป็นต้น และแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่ถูกระตุ้นภายนอกร่างกาย ซึ่งเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลที่อยู่ในสังคมและเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น ความต้องการความสำเร็จ การยกย่องชมเชย การแข่งขัน การให้รางวัล เป็นต้น แรงจูงใจภายในของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าแรงจูงใจภายนอกอื่นๆ แต่แรงจูงใจภายในปลุกฝังให้เกิดยากกว่าแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นการใช้แรงจูงใจกับเด็กจึงมักใช้แรงจูงใจภายนอกก่อน แล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในในภายหลังก็ได้ โดยเฉพาะการเรียนรู้สิ่งที่ยู่ค่อนข้างไกลตัวหรือห่างจากความต้องการหรือความสนใจในทันทีจริงในขณะนั้น แต่หลังจากเด็กที่มีความเข้าใจมากขึ้น เห็นความสำคัญของสิ่งนั้นมากขึ้นแล้วใช้แรงจูงใจภายนอกก็จะค่อยๆ ลดลงด้วยการเรียนด้วยแรงจูงใจภายในที่เรียนด้วยความสนใจด้วยความรักในสิ่งที่เรียน เป็นต้น

4.4 ทฤษฎีแรงจูงใจ

มีนักวิชาการและนักวิจัยหลายท่านได้ให้กล่าวถึง ทฤษฎีแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

อูบลรัตน์ โควัตรกุล (2540, หน้า 260-267) ได้แบ่งทฤษฎีแรงจูงใจไว้หลาย ๆ ลักษณะ และสรุปทฤษฎีแรงจูงใจดังนี้

1. ทฤษฎีความต้องการความรู้สึกส่วนตัว (hedonistic theory) ทฤษฎีความต้องการความรู้สึกส่วนตัว กล่าวไว้ว่าบุคคลทุกคนมีความต้องการแสวงหาความสุขส่วนตัว ลักษณะความต้องการแสวงหาความสุขนี้เป็นแรงจูงใจหรือตัวเร้าที่ทำให้บุคคลมีการกระทำหรือมีพฤติกรรมต่างๆ ออกมา แต่ลักษณะของการแสดงออกของพฤติกรรมในแต่ละบุคคลนั้นมีการแสดงออกมาแตกต่างกัน

2. ทฤษฎีสัญชาตญาณ (instinctual theory) สัญชาตญาณเป็นสิ่งที่ติดตัวบุคคลมาตั้งแต่กำเนิดซึ่งทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ โดยไม่จำเป็นจะต้องมีการเรียนรู้ลักษณะของสัญชาตญาณซึ่งเป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดจึงเป็นปฏิกิริยาที่มีผลต่อแรงจูงใจให้บุคคลได้กระทำพฤติกรรมต่างๆ

2.1 สัญชาตญาณเกี่ยวกับการดำรงชีวิตอยู่

2.2 สัญชาตญาณเกี่ยวกับความตาย

2.3 สัญชาตญาณทางสังคม

3. ทฤษฎีหลักการมีเหตุผล (cognitive theory) เป็นทฤษฎีที่มีความเชื่อในเรื่องกับความสามารถของบุคคลในการมีเหตุผลที่จะตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆ เพราะบุคคลทุกคนมักจะมีสติปัญญาและความปรารถนาที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยความจริงใจ ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า บุคคลมีอิสระที่จะกระทำพฤติกรรมใดๆ ได้อย่างมีเหตุผล สามารถตัดสินใจต่อการกระทำต่างๆ ได้มีความรู้ว่าจะต้องการอะไร ปรารถนาสิ่งใด และควรจะต้องตัดสินใจออกมาในลักษณะใด

4. ทฤษฎีแรงขับ (drive theories) พฤติกรรมการกระทำต่างๆ ของบุคคลนั้นมีส่วนสัมพันธ์กับแรงขับภายในของแต่ละบุคคล แรงผลักดันนั้นเป็นภาวะความตึงเครียดทางร่างกาย เป็นตัวการที่ทำให้ร่างกายได้แสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อขจัดความเครียดนั้นออกไป แรงขับจึงมีลักษณะสำคัญ 2 ลักษณะ คือแรงขับภายในร่างกายหรือแรงขับปฐมภูมิ เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกหรือแรงขับทุติยภูมิเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคม แรงขับสามารถแยกคามระบบชีววิทยาได้ 4 ประเภท คือ

4.1 แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต (vegetative drives)

4.2 แรงขับฉุกเฉิน (emergency drives)

4.3 แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ (reproductive drives)

4.4 แรงขับเพื่อการศึกษา (educational drives)

5. ทฤษฎีลำดับขั้นของความ ต้องการ ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่น่าสนใจไว้ 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ และทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมอร์เรย์

5.1 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการตามหลักการของมาสโลว์ แบ่งลักษณะความต้องการตามหลักการของมาสโลว์

ขั้นที่ 1 ความต้องการด้านสรีระ ความต้องการด้านสรีระเป็นความต้องการทางสรีระการดำรงชีวิตอยู่ได้ เช่น อาหาร น้ำ อากาศ และอุณหภูมิ

ขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง รวมทั้งการกระทำต่าง ๆ เพื่อให้ห่างไกลจากอันตรายหรือหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม บุคคลมีความต้องการและความต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่มให้ยอมรับตนเอง เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม กลุ่มในการทำงาน

ขั้นที่ 4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น ลักษณะของความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องเป็นความปรารถนาของบุคคลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น เช่น บางคนมีการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยเกินฐานะของตนเองเพื่อให้บุคคลอื่นได้ยกย่องตน

ขั้นที่ 5 ความต้องการที่จะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง ลักษณะความต้องการในขั้นที่ 5 นี้เป็นความต้องการสูงสุดของบุคคลที่จะต้องพยายามกระทำการต่าง ๆ ตามความเหมาะสมและความสามารถของตน

5.2 ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ เมอร์เรย์มีความคิดเห็นว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่บุคคล ได้สร้างขึ้นก่อให้เกิดความซาบซึ้ง ความต้องการนี้บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากแรงกระตุ้นภายในของบุคคล บางครั้งเกิดความต้องการเนื่องจากสภาพสังคม ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากสภาพทางร่างกายและสภาพทางจิตใจ ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์สรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการจะเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว (need for aggression)
2. ความต้องการที่จะเอาชนะฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ (need for counteraction)
3. ความต้องการที่จะยอมแพ้ (need for abasement)
4. ความต้องการในการที่จะป้องกันตนเอง (need for defendance)
5. ความต้องการเป็นอิสระ (need for autonomy)
6. ความต้องการความสำเร็จ (need for achievement)
7. ความต้องการสร้างมิตรกับบุคคลอื่น (need for affiliation)
8. ความต้องการสนุกสนาน (need for play)
9. ความต้องการแยกตนเองออกจากผู้อื่น (need for rejection)
10. ความต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น (need for reoccurrence)
11. ความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลอื่น (need for nurturance)
12. ความต้องการที่จะสร้างความประทับใจในตนเองให้กับผู้อื่น (need for exhibition)
13. ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (need for dominance)

14. ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโสกว่า (need for deference)
15. ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (need for avoidance of inferiority)
16. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงอันตราย (need for avoidance harm)
17. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือถูกลงโทษ (need for avoidance of blame)
18. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย (need for orderliness)
19. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (need for inviolacy)
20. ความต้องการให้ตนเองมีความแตกต่างจากบุคคลอื่น (need for contrariness)

สรวงศ์ ไคว้ตระกูล (2541, หน้า 154) ได้แบ่งทฤษฎีแรงจูงใจในปัจจุบันมี 3 ทฤษฎี คือ พฤติกรรมนิยม ทฤษฎีมนุษยนิยม และทฤษฎีพุทธิปัญญานิยม

สรุปได้ว่าความต้องการและความคาดหวังเป็นแรงจูงใจที่สามารถทำให้มนุษย์มีลักษณะหรือพฤติกรรมแตกต่างกัน ซึ่งถ้าบุคคลใดมีความต้องการและความคาดหวังต่อสิ่งใดมาก เขาย่อมหาวิธีการที่จะได้สิ่งที่ต้องการหรือคาดหวังนั้นมาเป็นของตนเองด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ความขยัน ความตั้งใจ ความมุ่งมั่น เป็นต้น เพื่อให้ตนเองประสบผลสำเร็จดังที่ตนเองต้องการและคาดหวังไว้

4.5 ความสำคัญของแรงจูงใจ

มีนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความสำคัญของแรงจูงใจดังนี้

สุภัททา ปิณฑะแพทย์ (ม.ป.ป., หน้า 154) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจที่มีต่อมนุษย์ดังนี้

1. เป็นตัวกระตุ้นให้อิทธิพลแสดงพฤติกรรมหรือหยุดพฤติกรรม
2. เป็นตัวกำหนดทิศทางหรือจัดมุ่งหมายของพฤติกรรม
3. เป็นตัวกำหนดทิศทางของการแสดงพฤติกรรม
4. เป็นตัวตัดสินการดำเนินพฤติกรรม

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, หน้า 37) สรุปว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สนุกสนาน ผู้เรียนได้ฝึกภาษาอย่างไม่รู้สึกเบื่อหน่าย สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและฝึกภาษา และเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ซึ่งสอดคล้องกับศิริพันธ์ โรจนนุตะ (2541, หน้า 20) ที่กล่าวว่า เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ต้องสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ การสร้างแรงจูงใจนั้นต้องสนองความสนใจความต้องการของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2541, หน้า45) อ้างถึงใน แมคนามารา Mcnamara, (1973) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศว่าข้อแตกต่างระหว่างการเรียนในห้องเรียนกับการเรียนในประเทศที่ใช้ภาษานั้น อยู่ที่แรงจูงใจผู้เรียนภาษาที่ดี มักจะมีแรงจูงใจอย่างแรงกล้าที่จะติดต่อสื่อสารความหมายโดยไม่คำนึงถึงว่าเขาจะอยู่ที่ไหน ดังนั้น ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าครูสามารถสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมากขึ้นเพียงใดซึ่งคุณลักษณะของครูที่นักเรียนต้องการ และจะสามารถจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนได้นั้นกิราร์ด (Girard,1977, p.102) ได้สำรวจโดยใช้แบบสอบถามความเห็นจากนักเรียนชาย-หญิงซึ่งมีอายุระหว่าง12-17ปีจำนวน 1,000 คนได้คำตอบดังนี้

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อทัศนูปกรณ์

อาร์ พันธ์มณี (2543, หน้า 92-93) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า การเรียนรู้ใดๆก็ตาม ถ้าผู้เรียนมีความรู้สึกรักอยากเรียน มีความเต็มใจ และพร้อมที่จะเรียนแล้ว แสดงว่าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

เอ็นท์วิสเทิล (Entwistle, 1998, pp.15-16) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนมากขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่มี หากผู้เรียนมีแรงจูงใจสูงก็จะสามารถเรียนรู้ได้เร็ว และประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้มากกว่าผู้ที่ขาดแรงจูงใจหรือมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ

จาค็อบวิทส์ (Jakobovits, 1971, p.69) ได้สรุปว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา โดยองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมี 4 ประการ และสามารถคิดเป็นร้อยละได้ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (aptitude) ร้อยละ 33
2. สติปัญญา (intelligence) ร้อยละ 20
3. แรงจูงใจ (motivation) ร้อยละ 33
4. องค์ประกอบอื่นๆ ร้อยละ14

ซึ่งสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, (2543, หน้า 107) ที่ได้กล่าว
ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญเทียบเท่ากับความถนัด

สรุปได้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูง ก็จะสามารถ
เรียนรู้ได้เร็วและประสบผลสำเร็จในการเรียนได้ดีกว่าผู้ที่ขาดแรงจูงใจหรือผู้ที่มีแรงจูงใจต่ำ
ดังนั้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

4.6 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน

การสร้างแรงจูงใจในการเรียนมีนักวิจัยและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้
ต่าง ๆ กันดังนี้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2541, หน้า 181-182) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและสร้าง
แรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. การปรับปรุงวิธีการสอนของครูโดยตรง
 - 1.1 ครูควรจัดให้มีบรรยากาศที่ท้าทายความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน
 - 1.2 บอกวัตถุประสงค์เฉพาะบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ
 - 1.3 พยายามให้งานแก่ผู้เรียนตามความสามารถ และให้โอกาสผู้เรียนทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้
 - 1.4 พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และแนะนำให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลย้อนกลับช่วยปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น
 - 1.5 พยายามพบผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในการเรียน
 - 1.6 บรรยากาศในห้องเรียนต้องปราศจากการขู่เข็ญ ผู้เรียนไว้วางใจครูว่าเป็นผู้คอยเอื้อการเรียนรู้อของผู้เรียนอยู่เสมอ
 - 1.7 ใช้หลักการสอนของนักจิตวิทยามนุษย์นิยม มาสโลว์ที่ว่า "ผู้เรียนจะเรียนรู้ก็ต่อเมื่อความต้องการพื้นฐานสมความปรารถนา"
 - 1.8 ครูต้องเป็นแบบอย่างในการแสดงความกระตือรือร้นในขณะที่สอน
2. การทำงานร่วมกับผู้เรียนเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียน
 - 2.1 ช่วยให้ผู้เรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้อื่นๆ
 - 2.2 ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวางแผนในการทำงาน
 - 2.3 ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักประเมินผลงานที่ทำ และใช้ข้อมูลย้อนกลับมาปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น
 - 2.4 ช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์สาเหตุของความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในการเรียน
 - 2.5 ช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการพยายามในการทำงาน
 - 2.6 ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถพิเศษของตนในวิชาต่างๆ และช่วยประสบความสำเร็จในวิชานั้นๆ

2.7 ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล เกี่ยวกับการตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้ใกล้เคียงกับระดับความสามารถของตน

2.8 ช่วยให้ผู้เรียนจัดเวลาคูหนังสือ ทำการบ้าน และการเตรียมตัวสอบ
มาลี จุฑา (2542, หน้า141-142) กล่าวว่า การสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนนั้น เห็นว่าจะต้องสร้างแรงจูงใจภายในและภายนอกโดย

1. การทำให้ตื่นตัว (arousal) เป็นวิธีการกระตุ้นสมองและกล้ามเนื้อให้ตื่นตัว อยู่เสมอ การตื่นตัวของบุคคลมีอยู่ 3 ระดับ คือ ตื่นตัวมาก ตื่นตัวปานกลางและตื่นตัวน้อย ถ้าตื่นตัวมากเกินไปก็จะทำให้ตื่นเต้น ถ้าตื่นตัวน้อยไปก็จะเฉื่อยชา แต่ถ้าตื่นตัวระดับกลางๆจะดีที่สุด วิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน โดยทำให้ผู้เรียนตื่นตัว เช่น กำหนดว่าการเรียนในชั่วโมงนี้สำคัญมากจะมีการสอบในปลายชั่วโมง หรือในชั่วโมงนี้จะมีการถ่ายวีดิทัศน์ก็จะทำให้นักเรียนตื่นตัว ได้ง่าย เป็นต้น

2. การตั้งจุดมุ่งหมาย (objective) เป็นวิธีการกำหนดเป้าหมายของการเรียน การสอนในแต่ละครั้งว่า ต้องการให้เกิดอะไรขึ้นในตัวผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้และเข้าใจ จะได้ติดตามและประเมินผลการเรียนว่าบรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด เกิดความภาคภูมิใจในกรณีที่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แต่หากยังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ได้ ก็พยายามหาวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายให้ได้

3. การใช้เครื่องล่อ (incentives) เป็นวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากขึ้นและบ่อยครั้งขึ้น เช่น ปรียญาบัตรเป็นเครื่องล่ออย่างหนึ่งที่นักศึกษาอยากจะได้ การที่นักศึกษาอยากจะได้ปรียญาบัตรดังกล่าวทำให้นักศึกษาต้องขยันในการศึกษาเล่าเรียนยิ่งขึ้น

เครื่องล่อ อาจเป็นวัตถุ สิ่งของ สื่อการเรียนการสอน เงินตรา เกียรติยศ ศักดิ์ศรี ฐานะ ตำแหน่ง สิทธิพิเศษ และคำชมเชย เป็นต้น ดังนั้นครูอาจใช้เครื่องล่อกระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้ อยากเรียนรู้ และมีความมานะพยายามในการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้น

4. การลงโทษ (punishment) เป็นวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและมีความมานะพยายามในการเรียน โดยให้วิธีการลงโทษ เช่น การดู การว่ากล่าวตักเตือน การตำหนิ การเขียนตี การตัดคะแนน และการตัดสิทธิบางประเภท เป็นต้น

การลงโทษมิใช่เป็นวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนที่ดี เพราะการลงโทษนั้นไม่ได้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นเพียงช่วยหยุดพฤติกรรมชั่วครวเท่านั้น ดังนั้นจึงควรใช้การลงโทษควบคู่กับการให้รางวัลแก่ผู้เรียนเสมอ กล่าวคือ เมื่อครูหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในตัวผู้เรียนได้แล้ว ก็ควรให้รางวัลแก่ผู้เรียนในทันทีที่เขาได้แสดงพฤติกรรมตามที่ครูประสงค์

5. การแข่งขัน (competition) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความมานะอดทนและพยายามปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

การแข่งขันกระทำได้หลายวิธี เช่น ให้นักเรียนแข่งขันกับผลการเรียนของตนเองในแต่ละภาคเรียน เพื่อดูว่าตนเองมีผลการเรียนดีขึ้นหรือไม่ หรือให้มีการแข่งขันกับเพื่อน ๆ หรือหมู่คณะในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน การปฏิบัติงานเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล เป็นต้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542, หน้า149-150) ได้เสนอวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ครูควรศึกษาความต้องการของเด็กแต่ละวัย และจัดเนื้อหาวิชาให้สนองตามความต้องการเด็ก เนื้อหาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และมีความหมายสำหรับเด็ก
2. ก่อนเริ่มบทเรียน ครูควรมีวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจและบอกให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน
3. ครูควรแนะนำให้เด็กเริ่มหัดวางเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง เพราะคนที่เรียนและทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ
4. ในบรรยากาศของการเรียนการสอน ควรมีการโต้ถาม มีการอภิปราย และทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น มีการรับฟังและทำตาม และทำตาม เข้าใจและมีการยอมรับซึ่งกันและกัน
5. ใช้วิธีการเสริมแรง (reinforcement) ตามความเหมาะสมและความจำเป็น เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและบางครั้งอาจลบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพราะการให้รางวัล คำชมเชย การยิ้ม การพยักหน้า การให้ความเอาใจใส่ นับว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก
6. การใช้การทดสอบ (test) การทดสอบจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่ต่อบทเรียนอยู่ตลอดเวลา
7. ให้ทราบผลทดสอบอย่างทันทั่วทั้ง การให้เด็กทราบผลการสอบอย่างทันทั่วทั้งที่ว่าสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ไปนั้นมีความเข้าใจอย่างท่องแท้เพียงใด มีสิ่งใดที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งจะทำให้เด็กต้องเอาใจใส่ติดตามเนื้อหาตลอดเวลา
8. การพานักเรียนออกไปทัศนศึกษาหรือการเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะกระตุ้นความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี
9. การสอน หรือการมอบหมายกิจกรรมให้เด็กปฏิบัติและติดตามผลจนเด็กทำงานสำเร็จ นับเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนการสอนของครู เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับเด็กในแต่ละครั้งจะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะเรียนรู้ในคราวต่อไป

อารี พันธุ์มณี (2543, หน้า198) กล่าวว่า แรงจูงใจมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้นครูจึงควรส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ให้มากที่สุด ซึ่งครูควรสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่เด็กในการเรียน ดังนี้

1. การชมเชยและการด่าหนิ ทั้งการชมเชยและการด่าหนิจะมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กด้วยกันทั้งสองอย่าง จากการศึกษานักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยแบ่งนักเรียน

ออกเป็น 3 กลุ่ม ให้ทำงานอย่างเดียวกัน เด็กกลุ่มที่ 1 จะถูกกำหนดตลอดเวลาไม่ว่าจะทำงานได้ดีเพียงไรก็จะถูกกำหนดอยู่เสมอ เด็กกลุ่มที่ 2 ได้รับคำชมเชยเสมอ แม้ว่าผลงานจะไม่ดีนัก เด็กกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่ควบคุมเพื่อเปรียบเทียบผลการทดลอง เด็กกลุ่มนี้ไม่ถูกกำหนดและได้รับคำชมเชย ผลการทดลองปรากฏว่า ในวันแรกนั้น ผลงานของเด็กทั้งสามกลุ่มใกล้เคียงกันมากในวันที่สองผลงานจะดีขึ้นเรื่อยๆ กันทั้งสามกลุ่ม แต่หลังจากที่ทดลองอยู่ระยะหนึ่ง ผลงานของเด็กกลุ่มที่ 1 และเด็กกลุ่มที่ 2 ดีกว่าผลงานของเด็กกลุ่มที่ 3 อย่างเห็นได้ชัด จากการพิจารณาโดยละเอียดเกี่ยวกับอิทธิพลของการชมเชยและการกำหนด ปรากฏโดยทั่วไปแล้ว การชมเชยจะให้ผลดีกว่ากำหนดบ้างเล็กน้อย เด็กชอบการชมเชยมากกว่าการกำหนด การชมเชยและการกำหนดมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กหญิงน้อยกว่าเด็กชายส่วนเด็กที่เรียนดีนั้นเมื่อถูกกำหนดจะมีความพยายามมากกว่าเมื่อได้รับคำชมเชย

2. การทดสอบบ่อยครั้งจะแนบจากการสอบจะเป็นสิ่งที่จูงใจมีความหมายต่อนักเรียนอย่างมากเพราะอาจหมายถึงการเลื่อนชั้นการสำเร็จการศึกษาการได้รับประกาศนียบัตร การศึกษาต่อในสถานศึกษาที่สูงขึ้นตลอดจนการประกอบอาชีพการทดสอบจึงเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนสนใจการเรียนมากขึ้น การทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจการเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอทำให้นักเรียนตื่นตัวในการเรียน สนใจ เอาใจใส่จริงจังมากขึ้นและส่งผลต่อผลการเรียนของนักเรียนอีกด้วย

3. การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ด้วยการเสนอแนะหรือการกำหนดหัวข้อที่ทำให้นักเรียนสนใจใคร่รู้ เพื่อให้เด็กค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง หัวข้อเหล่านี้อาจเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ น่าสงสัย ไม่น่าใจ หรืออาจเกิดความรู้สึกขัดแย้งก็ได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจจนกว่าจะสามารถค้นคว้าหาความรู้มาสนองตอบความสนใจนั้นได้ในการกำหนดหัวข้อต้องพึงระวังอย่ายากเกินความสามารถหรือต้องใช้เวลานานเกินไป เพราะจะทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและหมดความสนใจและทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนรู้ของนักเรียนคนนั้นได้

4. วิธีการที่แปลกและใหม่ ควรนำวิธีการที่แปลกๆใหม่ๆ เพื่อเร้าความสนใจโดยวิธีการใหม่ ซึ่งนักเรียนไม่เคยคาดคิดและเคยประสบมาก่อน เช่น การให้นักเรียนร่วมกันวางเค้าโครงประเมินผลการเรียนการสอน ให้นักเรียนช่วยการคิดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งแปลกไปกว่าที่เคยทำเป็นต้น วิธีการที่แปลกใหม่จะช่วยให้เด็กเกิดความสนใจและมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย ครูควรตั้งล่วงหน้าแก่งานที่นักเรียนทำสำเร็จเพื่อยั่วยุให้นักเรียนพยายามมากยิ่งขึ้น และการให้รางวัลก่อนการเรียนรู้ก็ได้ เพื่อให้เด็กนักเรียนทราบถึงผลที่เกิดจากการเรียนรู้ใหม่ ครูควรพยายามให้เด็กมีโอกาสได้รับแรงเสริมกำลังอย่างทั่วถึงกัน ไม่ควรเฉพาะผู้ที่ชนะในการแข่งขันเท่านั้น แต่ให้รางวัลในการแข่งขันกับตนเองก็ได้

6. ตัวอย่างจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยและคาดไม่ถึง การยกตัวอย่างประกอบการสอน ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนรู้จักคุ้นเคยแล้ว เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น เช่น เมื่อยกตัวอย่างชื่อหนังสือ ในการจัดห้องสมุด ควรเป็นชื่อหนังสือเกี่ยวกับนักกีฬาที่นักเรียนชื่นชอบยกย่องเป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้ว การนำเอาสิ่งใหม่ไปเชื่อมโยงสัมพันธ์กับสิ่งที่เคยรู้มาก่อน จะทำให้เข้าใจได้ง่ายและชัดเจนขึ้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เพราะคาดหวังไว้ว่าจะนำเอาสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อไป

8. เกมและการเล่นละคร การสอนที่让孩子ได้ปฏิบัติจริงทั้งในการเล่นและการแสดงละครทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้นด้วย

9. สถานการณ์ที่ทำให้นักเรียนไม่พึงปรารถนา สถานการณ์ในชั้นเรียนอาจทำให้นักเรียนเบื่อ ไม่พอใจ ชักแอ้ง คอระทากทางลัดหรือขจัด เพราะเป็นสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียน อาจทำให้ไม่เข้าใจบทเรียน ตอบคำถามไม่ได้ ความไม่สะดวกสบายกายเช่น แสงสว่างไม่พอ มีเสียงรบกวน อากาศถ่ายเทไม่สะดวก มองกระดานดำไม่ชัดเจนไม่ได้ยินเสียงครูพูด ต้องหยุดทำงานที่กำลังสนใจลงกลางคัน ถูกทดสอบในสิ่งที่ครูไม่เคยสอนหรือไม่เคยกล่าวถึงมาก่อน บทเรียนยากเกินความสามารถ ตลอดจนการจัดให้อยู่ในกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างจากกลุ่มเพื่อนๆ มากเกินไป

สรุปได้ว่าการสร้างและส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องหาวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียน ทำให้นักเรียนมีพลังกระตุ้นอยากเรียนรู้ สนใจในการเรียนการสอน ผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถของตัวเองทำให้เกิดความพอใจที่จะเรียนและอยากประสบผลสำเร็จในการเรียน จะเห็นได้ว่าครูมีบทบาทในการสร้างแรงจูงใจในการเรียน ครูควรใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจแปลกใหม่กระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวในการเรียนรู้อยู่เสมอ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นการสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ในบรรยากาศที่สนุกสนานกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียน เช่น การเล่นเกม การแข่งขัน การได้ปฏิบัติจริงรวมไปถึงการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน นอกจากนี้ความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างครูกับนักเรียนก็จะส่งผลดีต่อการเรียนของนักเรียนด้วย

4.7 ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน ดังนี้

อุบลรัตน์ เฟิงสถิตย์ (2540, หน้า 268) กล่าวว่า กิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของสิ่งมีชีวิตนั้นไม่สามารถจำกัดได้บทบาทและลำดับความสำคัญของความต้องการของบุคคลนั้นได้แรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสภาวะหนึ่งภายในจิตใจที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลที่ไม่เหมือนกันแม้ว่าจะได้รับสิ่งเร้าในลักษณะแบบเดียวกันก็ตาม ลักษณะของแรงจูงใจในการเรียนของแต่ละบุคคลจึงขึ้นอยู่กับสิ่งสำคัญหลายประการ

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ประกอบด้วย

1.1 แรงขับที่เกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ

1.1.1 แรงขับที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย

ความง่วงนอน

1.1.2 แรงขับที่เกิดขึ้นจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความ

เจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอกสภาวะความกดดันจนทำให้บุคคลเกิดความตึงเครียด

1.2. ความวิตกกังวลใจ

2. สถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย

2.1. การแข่งขัน

2.2 ความร่วมมือ

2.3 การตั้งเป้าหมาย สามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะคือ

2.3.1 เป้าหมายรวม

2.3.2 เป้าหมายระยะไกล

2.4 ความทะเยอทะยาน

3. ลักษณะความเข้มของแรงจูงใจ

3.1 การเสริมแรง

3.2 ความสนใจ

สุนทรีย์ มณีเนพ (2544, หน้า 36) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจว่ามี 2 ประเภท คือ

1. แรงกระตุ้น (motive) แรงกระตุ้นที่อยู่ภายในอินทรีย์นั้นประกอบด้วยตัว

ประกอบหลายประการ เช่น แรงขับ ความต้องการ ความจำเป็น ทักษะคิด เป็นต้น ซึ่งเป็นตัวการทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์อันใดอันหนึ่ง

2. เครื่องล่อ (incentives) เป็นสิ่งซึ่งไปกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมซึ่งอยู่ภายนอกตัวบุคคล เครื่องล่ออาจอยู่ในรูปนามธรรม เช่น การชมเชย การคำหิ เป็นต้น หรืออาจเป็นรูปธรรม เช่น รางวัล การลงโทษ เป็นต้น หรืออาจเป็นสิ่งที่ต้องการเฉพาะกลุ่ม ไม่เป็นที่ต้องการของบุคคลอื่น เช่น เกรดเป็นเครื่องล่อนักเรียน นักศึกษา แต่ไม่เป็นที่ต้องการของพ่อค้า เป็นต้น

สรุปปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน คือ ธรรมชาติของแต่ละบุคคลเป็นแรงขับ เช่น ความวิตกกังวลใจในการเรียน สถานการณ์ในแต่ละสิ่งแวดล้อม เช่น การแข่งขันในการเรียน ความร่วมมือในการเรียน การตั้งเป้าหมายในการเรียน การตั้งความทะเยอทะยานในการเรียน เป็นต้น ความเข้มของแรงจูงใจ เช่น การเสริมแรงในการเรียน ความสนใจในการเรียน นอกจากนี้ปัจจัยทางกายภาพ การเรียนรู้ และด้านความคิดของแต่ละบุคคลก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนด้วย เป็นต้น แรงกระตุ้น (motive) เช่น ความต้องการ ทัศนคติ แรงจูงใจ เป็นต้น และ เครื่องล่อ (incentives) เช่น รางวัล การชมเชย การลงโทษ การส่งเสริม เป็นต้น

4.8 ตัวบ่งชี้หรือคุณลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียน

ตัวบ่งชี้หรือคุณลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียน หมายถึง บุคลิกลักษณะภายในและภายนอกที่สามารถวัดได้ของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียน มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

รัตนารณ์ โพธิ์ทอง (2544, หน้า 90) ได้บ่งชี้ถึงลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้ ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สนุกสนาน ชอบทำกิจกรรม กล้าแสดงออก กล้าพูดกล้าใช้ภาษา

ปริญดา ยะวงษา (2546, หน้า 85) ได้บ่งชี้ถึงลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้ เป็นบุคคลที่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่คิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากกว่าวิชาอื่น เป็นวิชาที่ไม่น่าเบื่อสนุกสนาน อยากเรียนและตั้งใจเรียน ทบทวนบทเรียนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง อยากเรียนนอกจากชั่วโมงเรียน ชอบร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ และตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มความสามารถ

สุริยา ต้นทอง (2549, หน้า 77) ได้บ่งชี้ถึงลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้ อยากเรียนภาษาอังกฤษให้เก่ง เรียนด้วยความเต็มใจ ชอบวิชาภาษาอังกฤษ มีความกระตือรือร้นในการเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ตัวบ่งชี้หรือคุณลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียนมีดังนี้ มีพฤติกรรมด้านการเรียนปรากฏออกมาอย่างชัดเจน จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด เช่น ถ้าเลือกได้จะเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไม่น่าเบื่อแต่น่าสนใจ บรรยากาศในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้อยากเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษน่าสนใจ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้และวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ เป็นต้น ด้านความรู้สึก เช่น ชอบวิชาภาษาอังกฤษ อยากเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าชั่วโมงเรียน ปัจจุบัน รู้สึกพึงพอใจเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นๆ ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ขอให้ครูเลิกสอนก่อนเวลา เป็นต้น ด้านการปฏิบัติ เช่น ตั้งใจเรียนอย่างจริงจังเพื่อที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้เก่ง ทบทวนหรือเตรียมบทเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนในห้องเรียน อาสาเป็นตัวแทนในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ชอบเล่นเกมหรือทำกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษพยายามค้นหาคำตอบ ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษอย่างเต็ม

ความสามารถ ทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชาอื่นและส่งงานวิชาภาษาอังกฤษทันเวลาตามที่ครูกำหนด เป็นต้น

4.9 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

มีผู้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนี้

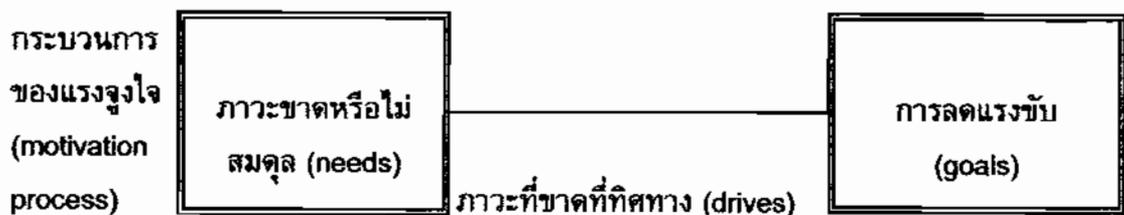
เนลสัน, และจาโคโบวิทส์ (Nelson, & Jacobovits, 1970, p.102) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น สามารถแบ่งประเภทของแรงจูงใจตามความต้องการในการเรียนได้ดังนี้

1. แรงจูงใจเป็นเครื่องช่วยเหลือ (instrumental motivation) หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ
2. แรงจูงใจสหศึกษา (integrative motivation) หมายถึงแรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้เข้าถึงวัฒนธรรมและต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ

วิจิฐเลท, และ ลี (Vijichulate, & Lee, 1983, p.69) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. แรงจูงใจในการปรับตัวแบบสหศึกษา (integrative orientation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมของชุมชนต่างๆ และเพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของสังคมนั้น เป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ
2. แรงจูงใจเป็นเครื่องมือในการปรับตัว (instrumental orientation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น เพื่อให้ได้คะแนนดีขึ้นหรือเพื่อการทำงานอาชีพที่ดี เพื่อที่จะเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไป เป็นต้น

นิยม สารรัตน์ (2524, หน้า 16-17) กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (the motivation cycle) ว่าประกอบด้วยส่วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันและมีผลกระทบต่อกัน คือ ความต้องการ (needs) แรงขับ (drives) และเป้าหมาย (goals) ดังภาพ 2

ภาพ 2 กระบวนการของแรงจูงใจ

ภาวะขาดหรือไม่สมดุล (needs) เป็นสถานภาพที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มีความสมดุลทางสรีระหรือทางใจ

ภาวะที่ขาดที่ทิศทาง (drives) เป็นตัวสำคัญของกระบวนการ มีแรงจูงใจหรือแรงจูงใจเพราะแรงขับหรือ drives จะเป็นตัวมุ่งกระทำ (action oriented) และเสริมกำลังเพื่อไปสู่การบรรลุเป้าหมาย

การลดแรงขับ (goals) เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึง อะไรก็ได้ที่ทำให้แรงขับ Drives ลดลงหรือบรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้นการบรรลุเป้าหมายก็มีความโน้มเอียงที่จะช่วยให้ภาวะสมดุลของกายหรือใจกลับมีขึ้นใหม่

พิมสเลอร์, ซันด์ลันด์, และแมคอินไทร์ (Pimsleur, Sundlund & McIntyre, 1966, pp.175-214) ทำการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในความสามารถทางภาษาเป็นประกอบที่สำคัญของผู้ที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ

การ์มา (Kharmer, 1979, p.100) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลางในประเทศคูนา พบว่าความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากมีความสอดคล้องกันมากผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและแรงจูงใจมาก

ลิตเติลวูด Littlewood. (1984, p. 57) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของการ์เนอร์ และแลมเบิร์ต เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศทั้งสองประเภท คือ แรงจูงใจเป็นเครื่องช่วยเหลือ (integrative motivation) และ แรงจูงใจสหศึกษา (instrumental motivation) ตามการแบ่งประเภทแรงจูงใจ โดยการทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในอเมริกาและเรียนภาษาฝรั่งเศส ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจประเภท integrative motivation สูงกว่าจะประสบความสำเร็จและมีความชำนาญในการใช้ภาษาฝรั่งเศสมากกว่า ทั้งนี้เพราะว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูงมีความปรารถนา

จาโคโบวิทส์ (Jakobovitz, 1971, p. 85) ได้สรุปผลการวิจัยต่างๆที่มีผู้ทำไว้สรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดในการเรียน สามารถเรียนภาษาได้ไม่ยากนัก ถ้ามีทัศนคติและแรงจูงใจสูง เช่นเดียวกับ ลุกมานี (Lukmani, 1972, pp. 83-99) ได้ทำการทดลองค้นคว้าเกี่ยวกับแรงจูงใจว่า มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่ โดยทำการทดลองกับเด็กชาวอินเดียซึ่งพูดภาษามาลาธี (Marathi) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า เด็กเหล่านี้ได้คะแนนการทดสอบ integrative motivation สูงในขณะที่ทำคะแนนการทดสอบทางภาษาได้สูงเช่นเดียวกัน

ชชู (Hsu, 2004, p. 80) ได้ศึกษาผลจากอายุและแรงจูงใจ และปัจจัยสนับสนุน 3 ด้าน คือ รูปแบบการเรียน (learning styles) ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนได้รับนอกห้องเรียน และวิธีการสอนของผู้สอน ต่อผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในไต้หวันพบว่า

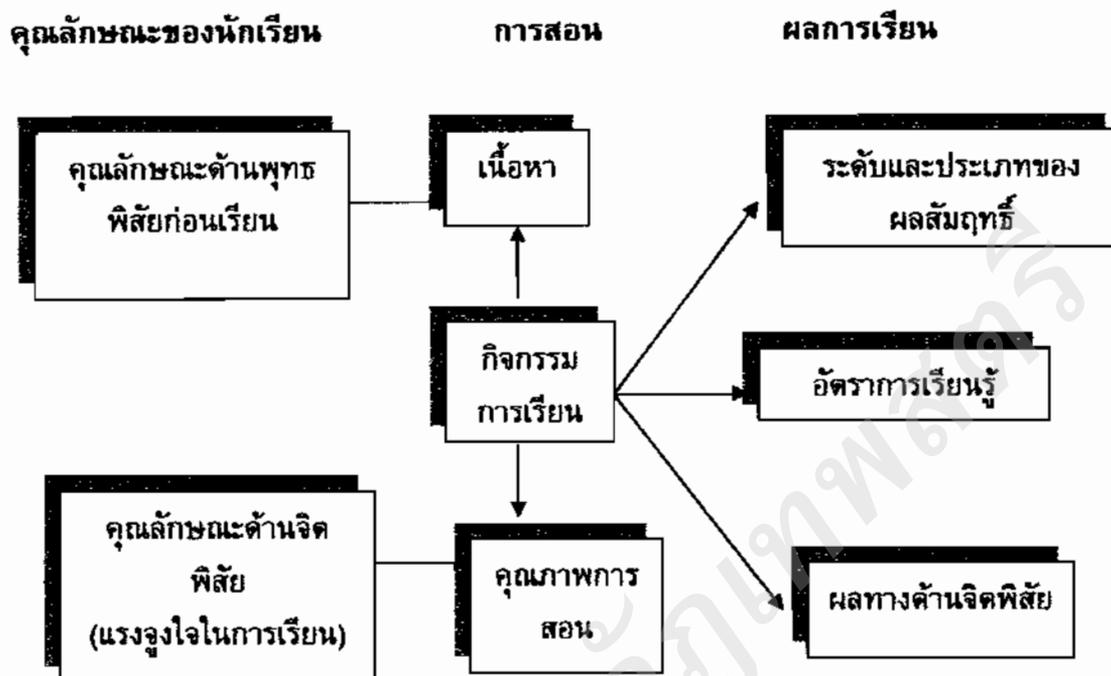
1. ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษที่มีอายุน้อยกว่าจะประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ (Performance)
2. ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากกว่าจะประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติดีกว่า
3. ประเภทแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
4. รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
5. ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนได้รับนอกห้องเรียน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนรู้
6. เจตคติของผู้เรียนต่อวิธีการสอนและผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก
7. ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อเนื้อหาในการสอนไม่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติของผู้เรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การที่นักเรียนจะเรียนวิชาใดๆ ได้หรือจะประสบผลสำเร็จหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างที่เรียนว่ามีแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนมากน้อยเพียงใด ตัวอย่างการเรียนภาษาอังกฤษถ้าผู้เรียนมีความปรารถนาที่จะติดต่อกับผู้เรียนในสังคมและมีความสุขที่ได้พูดเลียนแบบการพูดของชาวอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาเอง ย่อมเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะอยากเรียน อยากพูดภาษาอังกฤษได้ เป็นต้นและนอกจากเนื้อหาวิชาต่างๆ ที่สามารถเป็นตัวกระตุ้นแล้วยังรวมไปถึงส่วนประกอบต่างๆ ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนในวิชานั้นๆ ด้วย เช่น ใช้กิจกรรม เกม เพลง นิทาน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน และให้แรงเสริมกำลังใจเมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมได้ดี หรือประสบความสำเร็จในการเรียน เพื่อที่จะกระตุ้นให้สนใจวิชาอังกฤษมากขึ้น

4.10 แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ศิริยา คณิวานนท์ (2541, หน้า37) ได้กล่าวสรุปว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สนุกสนาน ผู้เรียนได้ฝึกภาษาอย่างไม่รู้สึกลบเบื่อหน่าย สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและฝึกภาษา และเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ซึ่งสอดคล้องกับศิริพันธ์ โรจนุดมะ (2541, หน้า20) ที่กล่าวว่า เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ต้องสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ การสร้างแรงจูงใจนั้นต้องสนองความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้

ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, 1976, p. 53) กล่าวว่า ความสามารถด้านพุทธิพิสัย (cognitive) คือ ความรู้ที่จำเป็นต่อการเรียน คุณลักษณะด้านจิตพิสัย (affective) คือ แรงจูงใจในการเรียน คุณภาพด้านการสอนจะเป็นตัวกำหนดผลการเรียนอันได้แก่ ระดับและประเภทของผลสัมฤทธิ์ อัตราการเรียนรู้และผลทางด้านจิตพิสัย ดังภาพ 3

ที่มา : (บุญชม ศรีสะอาด, 2528, หน้า 45-46)

ภาพ 3: ระดับและประเภทของผลสัมฤทธิ์ อัตราการเรียนรู ผลทางด้านจิตพิสัย

นิยม สารวัฒน์ (2524, หน้า 50) ทำการวิจัยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียน โปรแกรมศิลปศึกษากับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 พบว่าผลการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกล่าวคือถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำด้วย

รัชณี ศิริมาลา (2543, หน้า 135) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งผลจากการวิจัยหลายฉบับพบว่า เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศสูงกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ควรใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างมีความหมาย และประสบผลสำเร็จในการเรียน

พรทิพภา อินทปัญญา (2532, หน้า 42) ได้ให้ข้อสรุปว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหากผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมีความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดีและพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น

สรุปได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กัน กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนเป็นกิจกรรมเสริมในการจัดการเรียนการสอนอีกวิธีหนึ่ง ที่การเปิดโอกาสผู้เรียนได้ฝึกประสบการณ์ทักษะทางภาษาอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งโดยทั่วไปการฝึกภาษาในชั้นเรียนมักจะอยู่ในวงจำกัด บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อการเรียนรู้แบบแปลกใหม่ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย หากแรงจูงใจในการเรียนซึ่งเป็นที่มาของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ค่ายภาษาอังกฤษนั้นทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้ กิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายกับการเรียนแบบได้สาระความรู้ มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น เพลง เกม ทักษะทางภาษา เป็นต้น นับได้ว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจอย่างยิ่งในการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จันทร์เพ็ญ ยะไวทย์ (2540, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการประเมินผลการเรียนรู้ในกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสำหรับรายวิชาภาษาอังกฤษประสบการณ์เฉพาะคน จากการศึกษาพบว่ามีนักเรียน 26 คน จากนักเรียนที่เข้าค่ายทั้งหมดจำนวน 30 คน ได้ผลการเรียนระดับ ดี และผลที่นักเรียนประเมินตนเองนั้นก็สอดคล้องกับการประเมินที่ครูประเมินการเรียนของนักเรียนแต่ละคน

ศิริพันธ์ โรจนุดมะ (2541, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องค่ายภาษาอังกฤษ กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักเรียนจำนวน 28 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 31 คน มีพัฒนาการในการใช้ภาษาที่ดีขึ้น และนักเรียนทุกคนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพบว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและยังสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอีกด้วย

รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง (2544, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรีพบว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น และกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษทุกประเภทมีประสิทธิภาพสูง

ปริญดา ยะวงศา (2546, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการเข้าร่วมค่ายภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากการเข้าร่วมค่ายภาษาอังกฤษแล้ว พบว่ามีแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลจากการศึกษางานวิจัยในประเทศที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปโดยรวมได้ว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็นการเรียนรู้ภาษานอกชั้นเรียน ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ สร้างความสนุกสนาน ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งแรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรืออาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจมีอิทธิพลสำคัญอย่างยิ่งต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนการสอน ซึ่งจะเห็นได้จาก หากผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน ย่อมส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย